

Con Dốc Nhỏ Đưa Em Về Căn Gác Nhỏ

Phong Châu

(Giỗ lần thứ 13 nhạc sĩ Nguyễn Đức Quang)

Chuỗi dài thời gian của quá khứ ta còn giữ được. Giữ được mãi mãi cho đến khi trí đã mòn sức đã kiệt. Giây phút hiện tại coi như chẳng có gì. Nó vượt khỏi tay ta từng sát na rồi cũng tan biến vào quá khứ để xếp hàng cùng với chuỗi thời gian đã qua. Tương lai là điều chưa có, chưa đến nên ta cũng chẳng làm chủ được gì của những điều ở cõi xa thăm diệu vợi.

Nếu nói về hạnh phúc thì hạnh phúc thuộc về quá khứ. Còn khổ đau? Khổ đau của quá khứ trở thành thực tại hiện hữu. Nó có mặt trong trong từng hơi thở hôm nay và theo ta đến cả ngày mai – và mãi mãi mai sau...

Tôi biết một người có hạnh phúc lẫn khổ đau trong quá khứ nhưng hạnh phúc ấy đã bị đánh mất, còn khổ đau thì vẫn cứ chập chờn lẻo đẻo theo chiếc bóng gầy gò của chàng...Đó là hình ảnh của một chàng trai tuổi tầm mười tám đôi mươi đang lầm lũi bước dưới cơn mưa lạnh buốt của trời cao nguyên, bỏ lại sau lưng những con dốc dài lên xuống gần nơi phố thị, chàng dừng chân đứng lại trước một **Con Dốc** đá nhày nhựa rêu phong để nhìn lại phía sau là cơn mưa đêm không dứt. Chàng dẫm chân trên từng phiến đá xám xịt lổm chổm, bước từng bước nặng nề cho đến khi đôi chân đặt trên phiến đá cuối cùng cuối con dốc. Trời vẫn mưa. Có một điều gì khiến lòng chàng ray rứt khôn nguôi. Con dốc đã khuất sau màn mưa đêm. Cả thành phố chìm vào tĩnh lặng. Bước thêm một đoạn đường ngắn là đến ngôi nhà nằm thấp dưới mặt đường, chàng lại đặt những bước chân nặng nề xuống mấy bậc cấp, men theo vách tường nhà, lòn mình vào **Căn Gác** gỗ lạnh lẽo ẩm mốc để rồi ôm trọn nỗi khổ đau sau lần gặp gỡ để chia tay “lần cuối” với người yêu của mối tình đầu từ những tháng ngày chàng mười sáu tuổi và cô nữ sinh áo trắng vừa mười bốn tuổi vào năm 1960.

“Con Dốc Nhỏ” và “Căn Gác Nhỏ” đã trở thành một thứ “ngôn ngữ” riêng của bọn chúng tôi là những đứa đã kết nghĩa anh em với Nguyễn Đức Quang – Quang Du Ca. Con Dốc đó và Căn Gác đó là hai chứng tích của một cuộc tình tràn đầy hạnh phúc lẫn khổ đau của Quang lẫn người thiếu nữ có

tên NKA. Họ gặp nhau, làm quen rồi yêu nhau bằng một mối tình trong sáng. Họ đã cùng nhau sống trong những ngày tình yêu chớm nở ở một thành phố có sương lạnh, có mây mù, có cả những cơn mưa kéo dài từ sáng đến chiều, những cơn mưa bất chợt về đêm cùng với gió rét tràn qua những thung lũng thông xanh. Và người dân ở đó, ít có người không biết đến mối tình của đôi tình nhân lý tưởng này.

Biết bao lần chàng và nàng nắm tay nhau, từng bước từng bước trên Con Dốc Nhỏ, và Căn Gác Nhỏ lạnh lẽo bỗng rực ấm khi cả hai cùng ngồi bên nhau nói chuyện tương lai, nói điều mơ ước. Hạnh phúc biết bao! Nhưng rồi oan khiên nghiệt ngã đã kéo đến cho cả hai. Có một lần chia tay. Cũng có một lần hàn gắn. Không phải chỉ một lần mà cả đến nhiều lần làm tràn nước mắt cho đến khi có cuộc chia tay cuối cùng và vĩnh viễn...không còn gì níu kéo lại được nữa...

Tôi là nhân chứng của mối tình Quang và NKA từ ngày đầu cho đến khi cuộc tình kết thúc. Tôi cũng đã cùng họ bước trên Con Dốc nhỏ và bao lần được nhìn thấy niềm hạnh phúc của họ trong Căn Gác Nhỏ. Rồi đường ai nấy đi mang theo cả một mối tình khó nổi phôi phai.

Trên con đường dài Du Ca, Quang không bao giờ quên những hạnh phúc lẫn khổ đau của một thời. Trong bài hát “Về Con Phố Xưa” Quang viết: *“Có ai trở lại thăm ngôi nhà cũ. Hãy chờ hồn tôi về con phố xưa. Bước chân muộn màng xin chờ vội nhé. Một ngày nơi này, một dĩ vãng về. Có ai trở về nơi ngôi trường đó. Hãy để lòng tôi về theo bóng mây. Nhớ em thật buồn nơi khung cửa gỗ, ngồi đợi tôi về...”*

Trong bài “Tình Tôi Con Dốc Nhỏ” Quang viết: *“Nơi tôi ở rất gần một con đường, con dốc nhỏ đắm mình giữa mù sương. Thành phố âm thầm nhìn con dốc đứng. Nhà cũ vây quanh tường vôi nứt rạn, khung cửa lầu cao có em ánh đèn sáng. Con dốc nhỏ thích tôi – người đứng chờ. Trông ngây dại giữa chiều nắng chiều mưa. Chờ bước chân quen gập ghềnh đất đỏ. Chờ hoang liêu một mùi phấn nhẹ. Tôi đưa nàng bước lên tuổi xuân thì. Phố xóm nghèo sớm lan chuyện chúng mình...Chuyện lúc hai tôi ngồi chân dốc vắng...Chân dốc nhỏ dẫn đi quanh bóng hồ...Từng đêm từng đêm con dốc vàng ánh đèn...”*

Trong bài hát “Về Đây Nhé” Quang viết “Về đây nhé người em phong ba đã quên ân tình xưa. Về đây nhé tựa trăng sao khuya quên một mái nhà. Những ngày thao thức, đêm nối mong chờ. Thấy lòng nô nức như sắp sang bờ...Về đây với muôn ngàn ước mơ còn chưa tới. Về đây như rừng xanh có hôm cũng tàn phế...Tới ngày chia cách chim về núi sâu ta về cội sâu...”

Quang viết khoảng hai chục bài hát cho mối tình đầu nhưng phổ biến rất hạn chế. Tôi may mắn có được những bài hát này. Tôi và Quang là anh em kết nghĩa, chơi với nhau dạo còn là thiếu niên nên cuộc tình của Quang và người thiếu nữ tên NKA tôi chứng kiến và cũng đã vài lần đứng ra hòa giải giữa đôi bên nhưng không hàn gắn được. Âu cũng là định mệnh.

Ngày Quang lìa xa cội trần cách nay mười ba năm, tôi đã viết một số bài nói về Quang, trong đó có hai bài thơ. Một là bài “Con Đốc Nhỏ”, hai là bài “Căn Gác Nhỏ” vì hai chốn ấy đối với tôi có rất nhiều kỷ niệm. Nhà tôi ở cách nhà Quang năm cây số và khi đến chơi, họp hành, sinh hoạt với nhau ở Căn Gác Nhỏ tôi đều phải bước lên Con Đốc Nhỏ.

CON ĐỐC NHỎ

Ta trở về thăm con đốc nhỏ
Kỷ niệm rong rêu đã phủ đầy
Đêm cúi xuống hôn từng ngọn cỏ
Giọt sương khuya cào cấu đôi tay

Khẽ hỏi thì thầm từng phiến đá
Dấu chân xưa lặt khuất nơi đâu
Em hiện hữu một đời xa lạ
Ta xa xôi nửa kiếp tình sầu

Guốc mộc sáng reo vui đốc nhỏ
Áo dài chiều nắng vạt tung bay
Ta cổ thụ giờ như ngọn cỏ
Giọt tình buồn trên đá ai hay

Ta hát tình đầu con dốc nhỏ
Lời cuồng si của kẻ u mê
Em ra đi hồn ta bỏ ngõ
Con dốc buồn loài蝶 tử tề

Thôi nhé già từ con dốc nhỏ
Hẹn trăm năm với gió cùng mây
Còn yêu ta – em nhỏ vai gầy
Xin nhỏ lệ mừng vui – vĩnh biệt...

CĂN GÁC NHỎ

Đà Lạt gầy gò nắng
Chờ em về ban trưa
Dốc nhỏ chiều xa vắng
Cuộc tình đắm ướt mưa

Ta ôm đàn ngồi hát
Giữa núi rừng ban sơ
Chân hoang đàn khắp nẻo
Đắm mơn tình ước mơ

Tóc xanh rồi tóc bạc
Bàn bè cổ tích xưa
Cheo leo đầu tuổi hạc
Tình hết buồn hay chưa

Ta cô đơn đầu núi
Em nhỏ lệ cuối sông
Trăm năm đời ngắn ngủi
Đồi thông ai chờ mong

Chiều nay gió về đâu
Có qua căn gác nhỏ
Cuộc tình xưa chốn đó
Thương người em mắt nâu

Tim ta giờ thình lặng
Tro bụi là trăng sao
Mừng cuộc tình lận đận
Hồn phách bỗng nao nao...

Phong Châu
Hạ tuần tháng 3 – 2024

